

6
תנו ר' יש' בן יוחאי אמרו שבת לפני הקב"ה רבש"ע לכוין יש בן
זוג וזו אף בן זוג י' א"ל הקב"ה כנסת ישראל היא בן זוג י' ובין
שעמרו ישראל לפני ה' סיני אמר להם הקב"ה וכו' הדבר שאמרתו
לשבת כנסת ישראל היא בן זוגך היינו דבור (מג"ג) וכו' את
יום השבת לקיימו:
(בבבא מצ' א')

7
זכור את יום השבת לקדשו: ששת ימים תעבוד ועשית כל
מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל
מלאכה אתה ובעמך ובעדר ובאמך ובחמורך ובע"ך אשר
בשעריך: כי ששת ימים עשה ייחיה את השמים ואת הארץ
את הים ואת כל אשר בהם ויום השביעי עשה ייחיה בך
ותה את יום השבת לקדשו:
(מג"ג כ' ע"ג)

8
מלאכתך - כשנעלם שבת יהא עשית כלל מן מלאכתך עשית כלל ההרהר אמר מלכות (מכילתא):
(מג"ג כ' ע"ג)

9
שבת ימים העבוד ועשית כל מלאכתך יאמר: כל השבת ימים אשר לך שתעבד
את השבת עם עשית כל מלאכתך פענין חמדות שהיו עובדים את הסיני עם עבודת הקב"ה
ישאר ענינים הניסונים אבל יום השביעי שבת כלו ויהא להו' אלוהיך לא תעשה בו מלאכה
כלל זה שמעתי בשם הרמב"ם ז"ל.

10
כונן ראשו מתקדש לעלם בארץ אף ק"ל איהו
אנופלד לתקא בקנא האקרי לקתי עמתי לעקא קר
לקבל מה קדשא בריך הוא אקרי לעקא קא יתיב על
קרסא דקריית עד ראויי אעבידל בקנא האקרי כונן
דדוית דקריי אקרי באקרי וקא אקוידא קנא דדוית
אקרי וקרי אקרי
(מג"ג כ' ע"ג)

11
דע צדקת האלקי יש מצוות המקשרין ישראל
לאבותם שבשמים ויש מצוות המקשרים ישראל
אל לוחם בניו ציצית והפליז ומזוזת - הן מצוות
המקשרין ישראל להקב"ה יתברך ויפליגת המצוות
המרושטות והעשרות הנה מקשרין זה לזה ומשעל
זה עם ביה שבת ליום טוב: - ששבת היא
(שמות טו, טז) זאל יצא איש מסוכותו ומזבחה
אמורתו וסלאכת אוכל נפש אמורתו ואם בן כל
איש ואיש כגני עעמו הוא לבדו הוא יושב
ועוסק בתורה, שהמה מקוברים אל השם יתברך
המרבזי האמיתו, אשר כל ישראל המה קיים
נפדרים המניחים ימרכו אחד - הוא השם
יתברך. לסיבת זה המצו קשרים יחדיו, כמו
שאמרנו בענין רבה בני ועקב שעובדים לאל
אחד נקראים ימשי"ו אבל יום טוב הוא בן
המצוות המקשרין המורה זה לזה, לכן מלאכת
אוכל נפש מותרת ואם ימוא אף אירחים יאפה
לחם, עד כי אמרו (שמים פ"ג ב) האופה מיום
טיב לחול (רבה אמרו אינו לוקה (אמרינו):
הואיל יתור לאורחם וכולם חייבים לעלות לרגל
ולעשות ולשמח, לכן התורה הוצאה והבערה, שאם
לא בן לא יהיו מקושרים ומאוגדים זה לזה באחד.
(מג"ג כ' ע"ג)

12
א"ר יוחנן לא כרה הקב"ה בית עם
ישראל אלא בשביל רבנים שמעל מה
שנאמר "כי על פי רבנים תאלף כהתי ארץ
בית ואת ישראל":

13
מכונן בית הקד
פון סערא אחרוב דנא רשכיקא רלא (ג)
ו' לסכד שדו בירושלן אוסיס קערה ארד
השבת ניספל להם רבן יוחנן בן זכאי ואמר
להם שישם עין למה לא היה אדם אחד
שהיה ששבו דין סגן ארד שדחה כנסתם
כגניו האבד י' עשה רבינו אדוב ישראל הנה חרעו שעצרת יום אחד
דמא (ג) קעס הוציא ארד שבת פד שדחו ישראל סדענן שני
יש קרא עליו סערא מ' ארד קעס יום סדענן דין דר' שיער
ואם כשה רבנו אדוב ישראל הנה למת
אדוק כסדרו אדובקים שנה אבד לו רבו
בבך איהו פשרני אבד לו ששבת ולא תרא
היה שלמה שלט כשדחה בגולה שלמה...
(מג"ג כ' ע"ג)

14
ומה קדושת שבת וקדושת ימים
היא ג"כ סביבת לעינת קדושת תורה שבכתב
וקדושת תורה שבפ"ש. כי שבת דקביעה וקיימא.
קדושתה כדו שמים. כדכתיב ויו א' ימים
דישראל קדשינה לומנים. כדכתיב מיט א' הוא
היכו תישבעים. ומשינה הירס מאד את הכלל.
וכל ישראל המרים הם כרגל כחגיגה כיו א' וע"פ
האמת אחרת הכלל נכנס משרש הקדושה
העליונה. שהיא קדושת תורה שבכתב. שמשפעת
על קדושת הושבעים. וע"פ אמת ענין זה
מוצא קיבוץ הכלל בצורת האמה להיות קדוש
בקדושת התורה. וקדושת יום יונת מקדושת
שבת ומה בא הנוסח. כי הוא יום התלה לסקראי
קדשי. כרשינו כתיבות ד' ע"פ דיה מירי. וע"פ
קראת תורה יום טוב ראשון של שנה. שהוא
רגל ראשון ותהלה לרגלים. כדכתיב ד' ע"פ. בשם
שבת. להודות שמקדושת יום. האמיתה את הכלל.
מקדושת שבת סיפור התורה הוא יונת. ולא
משימ הקיבוץ של המרים יחד. אלא משימ
שיש קדושת עצמית בכלל. ונתו עוקר את כל
הענין של מרצת הצדוקים. שרצו להיות ככל
הגויים. ביהר קבוצ לאומי לבד. וע"פ לאמו
לעצור קדושה זה שייש לא יקרא בשם שבת.
(מג"ג כ' ע"ג)

15
כי שיש רבנות שנתן לנו" את התורה, שסאו קבלת התורה, לא בשמים
הוא ובי"ם נש"ו. רמז"ר כו' כ"י מרדכי שפואל אל אכות (סיג סיג) בדיח
ואצטר. קייש.
(מג"ג כ' ע"ג)